

довкілля, а також розроблення, затвердження і виконання інших державних цільових програми [6].

Виходячи з вище сказаного можна зробити наступні висновки. По-перше стан економіки, рівень її розвитку, ефективність безпосередньо залежать від спроможності державної влади здійснювати покладені на неї повноваження та обов'язки. Та по-друге, що ефективна національна економіка є гарантією незалежності держави.

Список використаних джерел:

1. Мельник Р.С., Бевзенко В.М. Загальне адміністративне право: Навчальний посібник / За заг. ред. Р.С. Мельника. – К.: Ваіте, 2014. – 376 с.

2. Курс адміністративного права України / В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, І.Д. Пастух, В.Д. Сущенко [та ін.]. – К.: Юрінком Інтер, 2013 – 872 с.

3. Господарський кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст. 144. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

4. Бурбика М.М. Адміністративне право України: навчальний посібник / М.М. Бурбика, А.В. Солонар, К.Д. Янішевська. – Суми: Видавниче підприємство «Мрія», 2015 – 358 с.

5. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

6. Закон України Про Кабінет Міністрів України (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 13, ст. 222. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>

Шкабара Н.О.

студент,

Академія адвокатури України

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Модернізація публічного управління в Україні на сьогодні є однією з головних проблем в процесі впровадження адміністративної реформи.

Для вдалої модернізації публічного управління потрібно враховувати суспільно-політичні та соціально-економічні проблеми в нашій державі.

Саме тому невідкладною стає проблема впровадження нової моделі публічного управління, адекватної суспільним очікуванням і реаліям сьогодення. Питання адаптації нових моделей публічного управління до вітчизняної практики знаходять відображення у працях багатьох вітчизняних вчених, зокрема, В. Бакуменка, В. Дзюндзюка, Д. Карамішева, В. Князева, В. Корженка, О. Крутій, В. Мартиненка, П. Надолішнього, Д. Олійника, О. Радченка, І. Розпутенка, В. Солових, Ю. Шарова та ін.

Вирішення цієї проблеми забезпечить демократичний, соціально орієнтований характер публічного управління, формування нової управлінської культури, яка базуватиметься на пріоритетності прав і свобод громадян над політичною доцільністю і економічною вигодою. Побудова реальної соціальної держави, на основі інтеграції держави і суспільства, співпраця різних суспільних груп в інтересах соціально-економічного та соціально-культурного розвитку, здатного реалізувати права українця на гідне життя є головним завданням модернізації системи публічного управління [1, с. 69].

Модель публічного управління, що була сформована в Україні протягом 25 років незалежності, залишається надмірно централізованою. Для зміни сформованої парадигми управління необхідна реалізація системних реформ, спрямованих на децентралізацію. Саме децентралізації притаманна передача владних повноважень на місцевий рівень з метою поліпшення якості надання публічних послуг громадянам. Така масштабна модернізація системи публічного управління вимагає виважених підходів та рішень [2, с. 240].

Сучасні геополітичні процеси та виклики, з якими стикається Україна в останні декілька років, вимагають нових науково обґрунтованих підходів щодо модернізації системи публічного управління [1, с. 65].

Істотною проблемою на шляху модернізації публічного управління стає протиріччя між творчим потенціалом особистості і його слабкою затребуваністю з боку суб'єктів управління. У зв'язку з цим ключовими питаннями модернізації управлінської діяльності стають проблеми сприйняття інновацій з боку управлінських кадрів, ставлення до творчої активності особистості, формування нового стилю мислення, що відповідає новим вимогам соціальної організації. Ключове значення набуває орієнтація управлінських кадрів не на думку вищого керівництва, а на чітке виконання своїх функціональних обов'язків, свою

громадянську позицію, на свою відповідальність за результати роботи перед громадянами [1, с. 67].

Для створення сучасної моделі публічного управління необхідно подолати застарілий стереотип державної бюрократії, в основі якого лежить недовіра до людини, неприйняття ініціативи, самостійності, самодіяльності, нестандартного підходу до вирішення завдань. Більш широке залучення громадян до реальної участі в управлінській діяльності дозволить сформувати нову модель державно-громадського управління. Саме в розвитку державно-громадського управління в роботі полягають головні ресурси модернізації всієї управлінської діяльності в сучасній Україні, основні умови вдосконалення соціальної організації і соціальних відносин у суспільстві. Побудова розгалуженої системи самоврядних організацій дозволить зміцнити демократичні засади управління, повніше розкрити творчий потенціал особистості, сприятиме розвитку самого громадянського суспільства, модернізації всієї системи публічного управління.

Модернізація публічного управління передбачає не тільки перерозподіл управлінських функцій між державою і суспільством, а й між владою і бізнесом, центром і регіонами. Децентралізація державного управління та передача частини економічних, соціальних та інших функцій, які зараз перебувають у віданні держави, некомерційним асоціаціям і партнерам дозволить значно оптимізувати всю систему управління, підняти її ефективність і якість на новий рівень [1, с. 68].

У світовій практиці широко використовується наступний алгоритм модернізації публічного управління: спочатку основна увага приділяється створенню нормативних засад діяльності та законодавству, потім формуються нові організаційні інститути управління, і тільки потім переходять до роботи над технологіями підвищення ефективності управлінської діяльності, базуючись на розробленій «ідеальній» моделі публічного управління [3, с. 180].

Рішення проблеми зміцнення законодавчої бази державного управління шляхом його модернізації вбачається, з одного боку, у створенні більш гнучких правових механізмів взаємодії різних суб'єктів управлінської діяльності, що дозволяють краще враховувати конкретні інтереси сторін та умови діяльності; з іншого – у встановленні більш жорсткої виконавської дисципліни та відповідальності за кінцеві результати управлінських дій. Така нормативна система управлінської діяльності дозволить вивільнити ініціативу і творчість під час вирішення

багатьох соціальних та економічних завдань державного управління на різних управлінських рівнях, поліпшити взаємодію влади, бізнесу і суспільства, скоротити зайві ланки управління, нейтралізувати корупцію і свавілля з боку правоохоронних структур [1, с. 69].

Виходячи з вище сказаного можна зробити такий висновок, що наразі авангардом модернізації повинні стати компетентні управлінці, в лавах яких задіяна професійна та підготовлена молодь з різних галузей, що буде здатна вирішувати поставлені державою завдання.

А також існує необхідність налагодження системи з прозорим державним управлінням. Для таких змін необхідно поєднати як удосконалення державної влади та управління, так і розвиток суспільства в соціально-економічній сфері.

Список використаних джерел:

1. Левченко С.О. Напрями модернізації системи публічного управління в Україні. – Київ, 2019. – 69 с.
2. Дзюндзюк В.Б. Публічне адміністрування в Україні: навч. посіб. – Харків, 2011. – 306 с.
3. Левенець Ю.А. Держава у просторі громадянського суспільства. – Київ, 2006. – 272 с.